

[Erhard Jakobsen]

hjalp socialdemokratiet med at gøre i 1979, nemlig at holde igen på lønstigninger ved at pille ved pristalsordningen. Det hjalp vi socialdemokratiet med dengang, og det er nøjagtig den samme politik, der føres videre nu; der er bare den forskel, at socialdemokratiet nu stemmer imod – meget naturligt, for nu har man ikke noget ansvar. Men fordi man er ansvarsfri, behøver man ikke at være ansvarsløs.

Gammelgaard (KF):

Jeg har lagt mærke til, at hr. Svend Auken i diskussioner altid indleder med at sige, at han ikke vil diskutere tal; det gjorde han også her i dag. Jeg forstår egentlig godt hr. Svend Auken, når man tænker på de mange positive resultater i den økonomiske politik, som regeringen har opnået.

Samtidig efterlyste hr. Svend Auken i dag perspektiver. Det var paradoksalt, at det, hr. Svend Auken så i dag gjorde, stort set udelukkende var at henvise til det, han sagde sidste år. Men det er jo et typisk udtryk for, at socialdemokratiet, selv om regeringen opnår en række virkelig gode resultater, holder sig udenfor og fører negativ oppositionspolitik.

Da forhandlingerne på arbejdsmarkedet brød sammen i foråret, viste det sig tydeligt, at socialdemokratiet ikke havde et realistisk alternativ til regeringens politik. Der var godt nok et socialdemokratisk skitseforslag om at gribe ind med nogle højere procenter end regeringens. Men lægges dette skitseforslag sammen med øvrige forslag og afstemninger, som socialdemokratiet har haft under denne regering, var virkningen jo ganske klar: en socialdemokratisk politik havde betydet større ledighed, højere inflation, mindre realløn og større underskud på statsbudgettet end regeringens politik.

Det er regeringens politik over for de offentlige budgetter og over for befolkningens indkomster, der har sikret befolkningens velfærd mod den enorme trussel, denne velfærd var stillet over for for mindre end tre år siden.

Den seneste del af denne politik var helhedsløsningen i marts måned. Efter at kendskabet til denne politiks virkning har bredt sig, bedømmes den helt anderledes end i de hektiske dage, da følelser og demonstrationer

overdøvede realiteterne. Langt flere kan i dag se, at indgrebet var nødvendigt; det var nødvendigt for at standse konflikten på arbejdsmarkedet, og det var nødvendigt for at fortsætte fremgangslinjen i den danske økonomi. Jeg behøver blot at gøre opmærksom på, at der snart er kommet 100.000 flere i arbejde under denne regering, og at de næste 100.000 kommer i arbejde i det næste par år.

Indgrebet var også nødvendigt, når vi ser på underskuddet på betalingsbalancen, for det er jo ganske urigtigt, når hr. Svend Auken siger, at regeringen ikke gør noget ved betalingsbalanceunderskuddet; helhedsløsningen var jo det indgreb, som måtte foretages for at nedbringe underskuddet på betalingsbalancen.

Det var nødvendigt at tage det offentlige arbejdsmarked med sammen med det private, da strejker og lockouter blev brudt. Inden forhandlingssammenbruddet på det private arbejdsmarked var der ført ret indgående forhandlinger på det offentlige arbejdsmarked. Det var en skuffelse for mange, at man ikke kom længere med forhandlingerne, men mange, der dengang udtrykte sig meget kraftigt, er siden blevet klar over, at der dog kom ikke så lidt ud af disse forhandlinger. Der blev taget hensyn til nogle vigtige principper, som de offentlige forhandlere lagde stor vægt på, og det var naturligvis også nødvendigt.

Vi er tilfredse med, at de offentligt ansatte har opnået klare forbedringer. Det gælder både reguleringsordningen for de offentligt ansattes lønninger, og det gælder efterslæbsdækningen. Det blev også i kraft af forhandlingerne efter indgrebet muligt at regulere nogle lavtlønsgrupper, som organisationerne selv havde udpeget. Forhandlingerne om de specielle krav medførte i det hele taget yderligere forbedringer for mange grupper af offentligt ansatte. Jeg vil gerne som eksempel herpå nævne Danmarks Lærerforenings tilfredshed med det opnåede resultat.

Regeringsindgrebet sikrer faldende inflation og betyder, at nye skatter og afgifter undgås. Derfor er det efter økonomernes mening særdeles sandsynligt, at vi næste år oplever en reallønsstigning. Det vil i så fald være den første efter mange års reallønsfald.

Det er også værd at bemærke, at reallønnen under denne regering på grund af de lavere stigninger i pengeløn og inflation har udviklet sig gunstigere end under den tidligere